

Sáp. E szónak eredetét MELEGDI JÁNOS magyarázta meg (MNY. XI, 422). Szerinte a ném. *schab* > magy. *sáp* eredetileg bécsi tolvajnyelvi kifejezés, s a szó innen került a köznyelvbe, a bécsi köznyelvből a magyarba. Bár a MELEGDI cikkében közölt adatok ezt a származtatást teljesen bizonyossá teszik, talán nem végzek fölösleges munkát, ha adatait megtoldom néhány olyan adattal, mely a szó történetét pár évtizeddel messzebbre viszi vissza s egyúttal eredetét is megmagyarázza. TORONYAI KÁROLYnak előbbi cikkünkben említett könyvében többször előkerül a *sáp* szó. Így pl. a csalók és kisebb tolvajok leírásában szól a smekker (kezdő hamiskártyás) vagy firoló, azaz félbecsületes emberekről: „Ezek mindenképp egy keveset tudnak ugyan, de semmiből sokat nem és semmihez sem mernek fogni, mert félnek, — hanem csak a kártyakozásoknak sápjai-ból vagy adományaiból élőködnek.“ (9—10. l.) || „azon bizonyos kereskedőjöknek a *sápját* vagy részét illendően kiadjuk.“ (15. l.) || A szójegyzékben: „*Sápolni* Részt huzni vagy Osztozni. (31. l.) *Sápieher* Élőködő (így!) vagy Részt huzó.“ (32. l.)

Sáp szavunk a múlt század hetvenes éveiben már a köznyelvben is használatos lehetett. Erre nézve egy érdekes adatot találtam „Don Pedró (= Bartók Lajos) Naptárá-ban (1875). „Hirhedt derék emberek arczképei“ c. alatt szatirikus jellemrajzokat közöl írásban és képből. Az egyik ilyen gúnyos jellemrajzban (Doctor Kóczról) ezt olvassuk: „Az önálló vámterületnek nem barátja. Csak önmaga számára akarja ezt, s képünk ezen az ő önálló vámterületén ábrázolja.“ (44. l.) A 42. lapon látható kép Doctor Kóczot Magyarország térképébe állítva ábrázolja, a térkép felírása: SÁPIA, az alak egyik lábánál: NAGY-SÁP, a másikonál: KISSÁP.